

Het rommelt onder de grond

Gruddel woonde al zijn hele leven onder de grond en kende elk gangetje, elke bocht en elk geheimpje van zijn onderwereld, al moest hij toegeven dat sommige tunnels zo oud waren dat zelfs hij niet meer wist wie ze ooit had gegraven, behalve misschien één overenthousiaste mol met te veel vrije tijd. Zijn huis bestond uit zachte wortelmuren, glinsterende steentjes die hij ooit had verzameld omdat ze in het donker zo mooi twinkelden, en een plafond waar soms een regenworm langs kwam glijden, die Gruddel altijd beleefd begroette met een vriendelijk knikje.

Bear, die nog steeds met zijn kop half in het gat vast zat, hing er nu bij alsof hij probeerde te oefenen voor een heel vreemde duik wedstrijd, terwijl zijn poten in de lucht zwabberden en hij af en toe per ongeluk tegen een boomwortel schopte.

“Zeg Gruddel,” bromde Bear met een mufte stem vol zand, “ik denk dat dit gat kleiner wordt.

Gruddel keek omhoog en zag kleine steentjes loskomen die langzaam naar beneden rolden, eerst één, toen twee, en toen een hele handvol die Bear precies op zijn neus kreeg.

“Dat is geen goed teken,” zei Gruddel ernstig, terwijl hij zijn groene handjes tegen zijn wangen drukte. “Dat betekent dat de grond boos aan het worden is.”

“Grond kan toch niet boos zijn?” mopperde Bear.

Op dat moment klonk er een diep gerommel, alsof de aarde zelf een hele grote buik had die begon te knorren.

De wanden van de tunnel trilden, stof dwarrelde door de lucht en ergens verderop stortte met een harde plof een stukje plafond naar beneden,

“INSTORTINGEN!” riep Gruddel. “Snel, we moeten naar de brede gangen voordat alles dicht valt!”

Bear probeerde zich achteruit te wurmen, maar zijn kop zat muurvast.

“Ik kan me niet bewegen!” riep hij paniekerig. Ik zit hier vast als een wortel in een wortel soep!”

Toen klonk er plotseling een vreemd gesis vanuit de duisternis.

Niet het soort gesis van een boze kat, maar een diep, bubbelend geluid, dat deed denken aan honderden kleine stemmetjes die tegelijk boos aan het fluisteren waren.

Uit de schaduwen kropen insecten tevoorschijn die Bear nog nooit had gezien, zelfs niet in de raarste boeken uit de mensenwereld.

Hun lichamen glommen in vreemde kleuren, sommigen hadden te veel poten, andere hadden ogen die licht gaven, en eentje leek zelfs een snor te hebben die boos heen en weer trilde.

“Eh...Gruddel?” fluisterde Bear. “Zeg me alsjeblieft dat die beestjes vriendelijk zijn.”

Gruddel slikte.

“Dat zijn ze niet.”

Dat zijn Bromkriepers,” zei hij zacht.

“En Steeksnorren. En daar, dat dikke ding met de wiebelogen, dat is een Moddermompelaar.”

“Dat klinkt niet gezellig.”

“Dat zijn ze ook niet.”

De Bromkriepers begonnen dreigend te klikken met hun kaken, terwijl de Steeksnorren hun scherpe pootjes over de stenen schuurden, wat een geluid maakte dat Bear deed trillen tot in zijn snuit.

“Die bestaan niet in de mensenwereld,” fluisterde Bear.

“Precies,” zei Gruddel. “Daarom zijn ze zo gevaarlijk.”

Eén van de insecten stapte naar voren en siste....

WIE DURFT ONZE TUNNELS TE BLOKKEREN MET EEN HARIGE NEUS?”

Bear probeerde te glimlachen, wat lastig was met zand tussen zijn tanden.

“Eh...hallo? Dat was niet de bedoeling!”

Op dat moment begon de grond opnieuw te schudden en met een harde kraak zakte een deel van de tunnelwand in, waardoor een wolk van stof alles grijs maakte.

De Fladderflitskever flitste feller dan ooit, waardoor de hele tunnel oplichtte in geel en blauw licht.

De Bromkriepers knepen hun ogen dicht.

“Fel licht! Dat kriebelt in onze voelsprietten!” gilden ze.

De Steeksnorren struikelden tegen elkaar aan en de Moddermompelaar rolde per ongeluk achteruit in een plasje modder.

“Goed zo!” juichte Gruddel. “Nog meer flitsen!”

De Fladderflitskever draaide rondjes, maakte lichtkrullen in de lucht en flitste zo snel dat het leek alsof er tien kevers tegelijk rondvlogen.

Terwijl de insecten verward rond renden, begon Gruddel hard tegen de aarde rondom Bear's hoofd te duwen en te graven, sneller dan hij ooit had gedaan.

Steentje na steentje kwam los.

"Kom los, kom los, kom los," mompelde hij.

Met een harde plof schoot Bear's hoofd eindelijk vrij en rolde hij achterover de tunnel in, recht tegen een zachte hoop wortels aan.

"Vrij," riep Bear opgelucht. "ik ben nog nooit zo blij geweest om modder in mijn oren te hebben."

Maar hun opluchting duurde niet lang.

Want verderop klonk opnieuw dat diepe gerommel, harder dan eerst.

En uit de duisternis kwamen nog meer vreemde insecten tevoorschijn, groter, bozer en met glimmende schilden op hun ruggen.

Gruddel keek Bear ernstig aan.

“Dit is pas het begin,” zei hij. “De onderwereld is wakker geworden.”

Bear slikte.

“Ik wilde alleen maar achter een kever aanrennen...”

De Fladderflitskever flitste zenuwachtig.

“Volgende keer kies je een slak,” zei hij. “Die zijn veel minder avontuurlijk.

En terwijl de grond bleef trillen en de boze insecten dichterbij kropen, wisten Gruddel en Bear dat hun ontmoeting geen toeval was geweest, maar het begin van een rommelig en vooral heel grappig avontuur onder de grond.

